

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

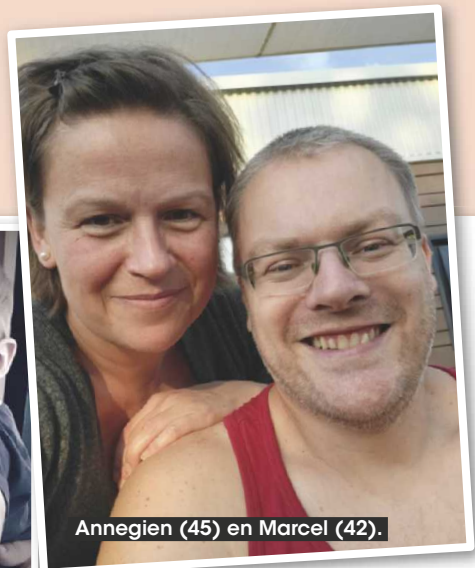
Lieve Marcel,

In maart 2018 overleed onze zoon Collin aan een zeldzame vorm van leukemie, hij was nog maar twee jaar oud. Vijf maanden lang vocht hij voor zijn leven, maar helaas mocht dat niet baten. Ons leven stond volledig op z'n kop. Ook omdat ik tijdens Collins ziekteproces al zwanger was van onze dochter, Robin. Zij werd twee maanden voor Collins overlijden geboren. **Opeens bevonden wij ons tussen leven en dood. We voelden ons allebei verloren en rouwden op onze eigen manier.** Zo zat ik thuis heel erg in mijn verdriet en kon ik me bijna nergens toe zetten. De nachtmerries die ik continu had, waren verschrikkelijk. Ik had een posttraumatische stressstoornis, zo bleek. Ik voelde me een soort robot. Ik was er wel, maar ook weer niet. Jij en Robin waren de enige reden dat ik nog doorging, want eigenlijk had het leven na het verlies van Collin voor mij geen zin meer.

Voor jou was dat heel moeilijk om te zien. Vooral omdat jij zelf ook je verdriet had. Dit uitte je alleen op een andere manier. Jij deed veel aan krachttrainen, vond daar je afleiding in. Daar had ik veel begrip voor, want ik wist hoeveel pijn je dagelijks had door de zenuwziekte waar je aan lijdt. Het weerhield je er niet van om met allerlei gewichten en oefeningen aan de slag te gaan. Natuurlijk hadden we het samen vaak over Collin. **We misten hem enorm en konden amper bevatten wat er allemaal gebeurd was. Daarom gingen we allebei, los van elkaar, in therapie.** Ik richtte mij met EMDR-behandelingen

Annegien en Marcel met Collin.

Annegien (45) en Marcel (42).

'Jij en Robin waren de enige reden dat ik nog doorging'

op mijn trauma's en jij besprak met je therapeut vooral je grote gemis. Het was fijn dat we op deze manier met de pijn en ons verdriet konden omgaan. Zo droegen we niet ook nog elkaars verdriet. Maar tegelijk voelden we ons nog steeds verbonden. Ik vind het heel mooi dat we elkaar altijd in onze eigen waarde hebben gelaten. Ruziemaken was en is niks voor ons. In de dertien jaar dat we samen zijn, hebben we nog nooit woorden met elkaar gehad.

Inmiddels is het vijf jaar geleden dat we Collin verloren. We rouwen nog steeds om hem en er gaat geen dag voorbij dat we niet aan hem denken of over hem praten. Jij vindt het fijn om video's van Collin te bekijken, maar ik ben daar nog niet aan toe. En ook dat is voor ons allebei oké.

Collin zal voor altijd een onderdeel van ons leven blijven. Zijn foto's hangen in de

woonkamer en zijn knutselwerkjes liggen op een mooie plek in de kast. Met onze meiden kijken we er graag naar. Na Robin verwelkomden we in 2020 namelijk onze tweede dochter Romy.

Ik las een keer dat tachtig procent van de stellen die samen iets traumatisch hebben meegemaakt, uit elkaar gaat. Dat kan ik begrijpen, maar ik ben heel blij dat het ons niet is overkomen. **Als je kind overlijdt, stort je wereld in. Wij moesten vanuit de brokstukken een nieuw bestaan zien op te bouwen en ik ben blij dat ons dat is gelukt.** Zo gelukkig als dat we met Collin waren, zullen we waarschijnlijk niet meer worden. Maar met de meiden erbij genieten we wel weer van het leven. Marcel, wat ik je graag wil zeggen, is dat ik heel blij ben met de meiden en jou. Jij bent mijn rust, mijn balans en mijn grote rots in de branding. Zonder jou had ik dit echt nooit kunnen doorstaan.

Liefs, Annegien

Wil jij ook vertellen wat iemand voor jou betekent? Mail je verhaal in het kort naar post@vriendin.nl, wie weet interviewen we je voor deze rubriek.